

З ЧОГО ТРЕБА ПОЧИНАТИ ВІДРОДЖЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ?

Не з створення організації. Не з написання плану. Не з пошуку грошей чи лідера.

Починати треба з головного — зі зміни свідомості.

Поки більшість українців (і особливо еліта) залишається в колоніальному мисленні — «без Заходу ми не виживемо», «іншого шляху немає», «реформи МВФ — це прогрес» — будь-яка організація, будь-який план і будь-який лідер швидко перетворяться на частину системи. Ми вже бачили це неодноразово.

Правильна послідовність

1. Зміна свідомості (найважливіший і найважчий крок)

Потрібно масово поширювати розуміння справжньої природи системи: що таке борговий імперіалізм, хто такі компрадори, як працює павутина (МВФ, Сіті Лондона, офшори, грантові фонди). Людина повинна внутрішньо звільнитися від ілюзії «європейського вибору» і зрозуміти, що справжня незалежність можлива лише через фізичну економіку і національний суверенітет.

2. Формування ядра національно-орієнтованої еліти

Не великої партії, а саме **ядра** — людей, які чітко розуміють мету і готові діяти. Це можуть бути інтелектуали, підприємці, військові, вчителі, священнослужителі — усі, хто готовий ставити інтереси України вище за особисті.

3. Розроблення чіткого стратегічного плану.

План має включати:

- Мораторій на виплату частини зовнішнього боргу.
- Націоналізацію стратегічних галузей.
- Створення Національного банку розвитку.
- Відновлення принципу Glass-Steagall.
- Перегляд земельної реформи.
- Запуск програми фізичної економіки (промисловість, наука, енергетика).

4. Створення організації (партії, руху, мережі). Організація потрібна, але тільки **після** перших трьох кроків. Якщо створити її раніше — вона або буде поглинена системою, або стане черговою декоративною структурою.

Найголовніше

Відродження починається не ззовні, а **зсередини** — з кожної людини, яка вирішує: «Я більше не згоден бути частиною павутини».

Коли таких людей стане достатньо, з'явиться і організація, і план, і лідери. А поки їх мало — будь-яка формальна структура буде або неефективною, або небезпечною.

— Починати треба з правди. З мужності сказати правду вголос. З готовності прийняти цю правду і діяти відповідно до неї.

Решта — похідне.

Звернення до Українського Народу

Дорогі мої співвітчизники, брати і сестри, українці!

Я звертаюся до вас не як політик, не як експерт і не як журналіст. Я звертаюся як звичайний українець, який, як і ви, любить цю землю, цей народ і цю країну. Як людина, яка бачить біль, втому і глибоку тривогу в очах своїх рідних, друзів і незнайомих людей на вулицях.

Сьогодні я хочу сказати вам правду. Не ту, яку показують по телевізору. Не ту, яку викладають у школах і університетах. А ту, яку багато хто вже відчуває серцем, але боїться проговорити вголос.

Ми — не просто в кризі. Ми — в колоніальній залежності.

Нас не окупували танками. Нас окупували по-іншому — розумно, витончено, системно. Нас взяли в боргову кабалу. Нас змусили повірити, що без постійних кредитів, «реформ» і «партнерів» ми не виживемо. І ми почали жити за правилами, написаними не для нас.

Кожного року з України витікають мільярди доларів. Наші заводи, наші шахти, наші поля, наша електроенергія — усе це працює, але прибуток іде не нам. Він іде через офшори, через відсотки по боргах, через корупційні схеми у великих держкомпаніях. Ми лишаємося з руїнами, боргами і відчуттям, що «щось не так».

Нашу землю — найкращі у світі чорноземи — поступово забирають. Спочатку через «реформи», потім через великі корпорації, а зрештою — через іноземний капітал. Наші діти їдуть за кордон, бо тут немає перспектив. Наші батьки і дідусі отримують мізерні пенсії, хоча працювали все життя. А ми продовжуємо вірити, що «треба ще трохи потерпіти».

Це не випадковість. Це **система**. Система, в якій українська еліта (олігархи, високі чиновники, частина медіа) стала місцевими управителями чужих інтересів. Вони отримують свою частку, а ми — борги, бідність і відчуття безвиході.

Нас переконують, що це «нормально». Що «іншого шляху немає». Що треба ще більше «інтегруватися», ще більше «реформуватися», ще більше позичати. Але це брехня. Це брехня, яку повторюють щодня по телевізору, в університетах і в кабінетах влади.

Ми не бідні. Ми — пограбовані.

У нас є все, щоб бути однією з найсильніших країн Європи: родюча земля, яка може годувати сотні мільйонів людей, потужний науковий потенціал, талановиті люди, велика історія. Але нас тримають у стані слабкості, щоб ми ніколи не стали сильними.

І найстрашніше — багато з нас уже звикли. Ми звикли бути «допомогою», «партнером», «реципієнтом». Ми звикли, що хтось за кордоном вирішує, скільки нам платити за газ, скільки продавати землі, скільки брати кредитів. Ми звикли бути другосортними в себе вдома.

Але я вірю, що це не кінець. Я вірю, що в нас ще жива сила. Та сама сила, яка піднімала нас після Голодомору, після воєн, після окупацій. Та сама сила, яка завжди була в українцях — сила встати, випрямити плечі і сказати: **Досить.**

Час прокидатися.

Починати треба не з нової партії і не з чергового «лідера». Починати треба з нас самих. З того, щоб перестати вірити в брехню. З того, щоб говорити правду своїм дітям, друзям, сусідам. З того, щоб підтримувати тих, хто ставить Україну на перше місце, а не інтереси Лондона чи Вашингтона.

Ми маємо право на свою землю. Ми маємо право на свої підприємства. Ми маємо право на свою грошову систему. Ми маємо право будувати майбутнє для своїх дітей, а не платити вічні відсотки чужим банкам.

Це не радикалізм. Це нормальне бажання вільної людини і вільного народу.

Я знаю, що багато хто з вас уже відчуває це в серці. Ви втомилися. Ви розчаровані. Ви злитеся. Це добре. Це означає, що ви ще живі. Що в вас ще є вогонь.

Давайте не будемо ховати цей вогонь. Давайте розпалювати його в собі і в інших. Давайте говорити правду. Давайте підтримувати один одного. Давайте перестати боятися сказати: «Україна має бути вільною і сильною державою».

Ми можемо це зробити. Ми вже робили це не раз. Ми встанемо ще раз.

Слава Україні!

З вірою в наш народ і з надією на наше спільне майбутнє, Андрій Семенко